

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatele **V. A. G.**, zastoupeného JUDr. Vladimírem Trnkou, advokátem se sídlem v Praze 2, Bělehradská 77, za účasti **Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 9. 2004, č. j. 64 Az 67/2004 - 24,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 9. 3. 2004, č. j. OAM-904/VL-10-04-BZ-2004, byla zamítnuta žádost stěžovatele o udělení azylu dle ust. § 16 odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), jako zjevně nedůvodná.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu, která byla zamítnuta napadeným rozhodnutím krajského soudu, protože soud dospěl k závěru, že rozhodnutí správního orgánu vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci a bylo vydáno v souladu s právními předpisy.

Ve včas podané kasační stížnosti namítl stěžovatel důvody uvedené v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Uvedl, že tvrzení obsažená v napadeném rozhodnutí považuje za nedostatečná pro odůvodnění zamítavého rozhodnutí. Nepolemizuje se skutečností, že státní orgány Bulharska nepodporují protiprávní jednání soukromých osob vůči jeho osobě,

avšak domnívá se, že je buď tolerují či mu nejsou schopny zabránit, čemuž nevěnoval správní orgán dostatečnou pozornost. V průběhu řízení nebylo zjišťováno, zda je Bulharsko bezpečnou zemí i ve vztahu ke stěžovateli či zda případná tolerance či neschopnost zabránění protiprávního jednání soukromých osob promítnutá rodovými zvyklostmi národa či etnika nemůže u stěžovatele vyvolat důvodné obavy o jeho život. Z tohoto hlediska zůstalo předchozí řízení neúplné, nepřezkoumatelné, trpící značnými vadami. Stěžovatel navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Správní orgán ve svém vyjádření popřel oprávněnost kasační stížnosti s tím, že jak jeho rozhodnutí, tak i rozhodnutí soudu bylo vydáno v souladu s právními předpisy. Zdůraznil, že pokud měl stěžovatel v zemi původu, kterou Česká republika považuje za bezpečnou zemi, nějaké potíže, měl je především řešit s kompetentními orgány své země. Navrhl nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti a její zamítnutí.

Ze správního spisu, který soudu předložil správní orgán, vyplynuly následující podstatné skutečnosti:

Stěžovatel podal dne 6. 3. 2004 návrh na zahájení řízení o udělení azylu. Dne 7. 3. 2004 byl se stěžovatelem veden, v bulharském jazyce za účasti tlumočníka, pohovor k důvodům návrhu na zahájení řízení o udělení azylu na území České republiky, ze kterého byl vyhotoven protokol. Stěžovatel uvedl, že z Bulharska odcestoval v dubnu 2002 z jediného důvodu, aby v České republice pracoval. Od té doby zde žije. V říjnu 2002 zavinil autonehodu, při které zemřela jeho spolujezdkyně, proto byl odsouzen do vězení. Jeho matka si půjčila velké množství peněz, její věřitel mu vzkázal, že je chce zaplatit po stěžovateli. Po jeho podmíněném propuštění z vězení se dozvěděl, že ho hledají příbuzní ženy, která zemřela po nehodě. Měl z nich obavu, ačkoliv se s nimi nikdy nesetkal, proto se rozhodl přijít do azylového řízení. Dále uvedl, že se v případě návratu do Bulharska obává matčina věřitele, neboť díky tomu, že zde byl ve vězení, nevydělal peníze na vrácení dluhu. Za svého pobytu v Bulharsku nikdy neměl potíže se soukromými osobami. Rovněž má strach z příbuzných zemřelé ukrajinské spolujezdkyně, neboť ti se do Bulharska dostanou snáze než do České republiky.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ust. § 16 odst. 1 písm. e) zákona o azylu žádost o udělení azylu se zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel přichází ze státu, který Česká republika považuje za třetí bezpečnou zemi nebo bezpečnou zemi původu, nebude-li prokázáno, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.

Ve své kasační stížnosti stěžovatel rozporuje zjištění učiněná správním orgánem a soudem, neboť se domnívá, že v jeho případě nelze jeho zemi původu, tedy Bulharsko, považovat za tzv. bezpečnou zemi původu dle zákona o azylu. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že jak vyplynulo ze správního spisu, stěžovatel odešel do České republiky za práci, pobýval zde a teprve poté, co byl propuštěn z výkonu trestu, po necelých dvou letech pobytu zde, požádal o udělení azylu. Ve správním řízení na dotaz, zda měl v Bulharsku potíže se soukromými osobami, uvedl „ne, neměl“. Z výše uvedeného je patrné, že veškeré stěžovatelem uváděné možné problémy, které by po svém návratu do Bulharska mohl mít, existují pouze v rovině spekulací a není pro jejich existenci žádný reálný podklad. Shodně

se lze vyjádřit i o tvrzení stěžovatele obsaženém v kasační stížnosti, že Bulharsko toleruje či nedovede potlačit protiprávní jednání soukromých osob, neboť ani pro toto tvrzení nepředkládá stěžovatel žádné důkazní prostředky. Naopak ze spisu vyplývá, že on sám v zemi svého původu nikdy žádné problémy tohoto typu neměl. Nejvyšší správní soud dále uvádí, že správní orgán v průběhu správního řízení prokázal, že Bulharsko je nutno pro účely azylového řízení vedeného se stěžovatelem považovat za bezpečnou zemi původu, což vyplývá jak ze zprávy nazvané Hodnocení Bulharské republiky jako bezpečné země původu z ledna 2004, která je součástí správního spisu, tak i z vlastních výpovědí stěžovatele. Nejvyšší správní soud uzavírá, že stěžovatel neprokázal, že v jeho případě nelze Bulharsko považovat za bezpečnou zemi původu, proto byl postup správního orgánu, který dle ust. § 16 odst. 1 písm. e) zákona o azylu jeho žádost zamítl, a následně i krajského soudu zcela v souladu se zákonem.

Nad rámec výše uvedeného považuje Nejvyšší správní soud v této souvislosti za vhodné připomenout, že azyl je už historicky právním institutem, kterým nositel jedné svrchované moci (v moderní době nositel státní suverenity, tedy stát) poskytuje svou ochranu někomu, kdo se nachází pod jurisdikcí jiné státní svrchovanosti, kterou (a právě jí) je bezprávně ohrožen na svobodě, zdraví, životě nebo jiných základních hodnotách. Pro případ, kdy se státní příslušník jiného státu rozhodne dlouhodobě pobývat na území České republiky, disponuje právní řád České republiky patřičnými právními prostředky, mezi které rozhodně nepatří azylové řízení.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel ve své kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů shledal kasační stížnost jako nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 citovaného zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Stěžovatel podal návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť má za to, že pro takové rozhodnutí odpadl vydáním meritorního rozhodnutí důvod.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správní orgán nárok na náhradu nákladů řízení nevznasl, proto mu ho soud nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. dubna 2006

JUDr. Radan Malík
předseda senátu